

Mica – capitolul IV

Capitolele 4 și 5 din cartea Mica sunt atât de luminoase, sunt cele mai luminoase capitole ale cărții. Ele vorbesc despre vremea restaurării finale a lui Israel, despre aducerea împărăției mesianice pe pământ. În capitolul 1 și 2 se demască vinovăția poporului lui Dumnezeu și se anunță dreapta judecată a lui Dumnezeu asupra sa. Această judecată va culmina cu pustiirea muntelui Templului (3:12). Durerea din inima Domnului pare a fi prea mare atunci când vorbește despre distrugerea Templului, și astfel în următoarele două capitole parcă Dumnezeu învinge durerea, privind spre restaurarea finală a lui Israel, spre rodul ce va izvorî din curățirea adusă de judecata Sa cea dreaptă. În același timp această trecere bruscă de la apogeul pedepsei, la mântuirea finală face parte și din tiparul clasic al profețiilor veterotestamentare. Căci așa va fi la sfârșit. Când puterea poporului ales va fi zdrobită de tot, atunci se va declanșa misterioasa pocăință ce va chema salvarea mesianică. Deci aceste două capitole descriu vremurile mesianice, vremurile aducerii împărăției lui Mesia pe pământ. Ce va fi la finalul istoriei?

Muntele Casei Domnului va fi întemeiat ca cel mai tare și mai înalt munte. Aceasta înseamnă că Numele Domnului va fi înălțat mai presus de orice, va fi cel mai cinstit munte, și locașul Lui respectat și slăvit de tot pământul. Nu va fi alt loc pe pământ MAI ÎNALT decât muntele Sionului. Pământul va slăvi și va da cinste doar Domnului. Doar Numele Lui va fi înălțat. Popoarele vor veni grămada la el. Deci pe pământ vor mai fi popoare. Ele vor căuta pe Domnul la Ierusalim. Ele vor spune: *Veniți, haidem să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui și să umblăm pe căile Lui.* Înseamnă că aceste neamuri vor beneficia încă de o cunoaștere în parte. Ele nu vor vedea necurmat Fața Domnului, nu vor avea trupuri de slavă, ci vor veni la Ierusalim pentru a învăța căile Lui. Dumnezeu va locui la Ierusalim, și acolo Îl vor căuta popoarele. Poporul Israel va beneficia de un statut special, și de un har special în cunoaștere față de Neamuri. Căci în Ieremia 31 ni se spune că cei din Israel nu vor mai învăța pe frații lor spunând: cunoaște pe Domnul! Căci toți Îl vor cunoaște! Dar același lucru nu este valabil și pentru neamuri, neamurile au nevoie de a fi învățate, și evreii vor fi cei care le vor învăța cum să umble în căile Domnului. E vorba de mia de ani, care pare a fi o perioadă de tranziție către restaurarea definitivă a Creației. Are loc o semi-restaurare, o semi-vindecare a creației și a neamurilor. Dar vindecarea nu este deplină. Neamurile caută vindecarea la Ierusalim, locul în care Mesia va coborî în slavă și va

locui poate chiar în Templul anunțat de finalul cărții Ezechiel. Iată de ce ele caută lumina la muntele Domnului: *Căci din Sion va ieși Legea și din Ierusalim Cuvântul Domnului*. Revelația, învățătura care poate lumina și vindeca neamurile e dată la Ierusalim. De acolo va ieși această învățătură spre marginile pământului. Dar dacă la Marea Trimitere, Isus trimite apostolii săi de la Ierusalim spre marginile pământului, acum neamurile se adună la Ierusalim, conform strategiei veterotestamentare a preoției poporului evreu. Se pare că se revine la strategia preoției Vechiului Testament, când Israel e poporul privilegiat și nu Israel se duce la Neamuri, ci Neamurile vin la Israel, așa cum se întâmpla și pe vremea lui Solomon, vreme care prefigurează pacea din mia de ani. Expresia Legea va ieși din Sion, ne aduce aminte de Deut.18, de celebra profeție făcută de Moise: *Domnul vă va ridica un prooroc ca mine*. Domnul dăduse Legea prin Moise la SINAI, și nu la Ierusalim. Moise nici măcar nu a pus piciorul pe pământul Canaanului, cu atât mai puțin în Ierusalim. Deci prin Moise Legea, Cuvântul Domnului, revelația căilor apropierii de Dumnezeu au ieșit din SINAI. Dar va fi o nouă fază a revelației, a Legii, a Cuvântului Domnului care va fi adusă de acel prooroc ca Moise. Acesta este însuși Mesia. Însă El va aduce această revelație superioară care cheamă în realitate și un nou legământ (vezi Ieremia cap.31) în Sion, și nu în Sinai. De data aceasta Legea și Cuvântul Domnului vor ieși din Sion, din Ierusalim. Dar profeția din Mica cap.4 (precum și cea foarte asemănătoare din Isaia cap.2a) nu se împlinește prin Marea Trimitere. E adevărat că Evanghelia a fost revelată în Ierusalim, și de acolo a trebuit să plece spre marginile pământului. Este o asemănare între ce s-a întâmplat în cartea Fapte cu ceea ce a profetit Mica. Poate fi însă vorba doar de o anticipare, doar de o degustare prin Biserică a profeției din Mica. Ea se va împlini cu adevărat prin Israel, și Neamurile vor veni ele către Ierusalim. Astfel perioada Bisericii, precum și strategia ei, este o măsură temporară în planul divin. El va reveni la strategia preoției dată unui popor, unei națiuni, respectiv lui Israel. De aceea, Marea Trimitere e poruncită astfel încât să se arate clar că NU e vorba de împlinirea acestei profeții (sensul din Ierusalim către marginile pământului și nu dinspre marginile pământului spre Ierusalim). Dacă Domnul revine la strategia veterotestamentară legată de un popor, de o țară fizică, de un oraș fizic, atunci nu e de mirare că va fi și un templu fizic. Pe muntele Domnului este Casa Domnului, acolo unde va locui Dumnezeu. Acolo în Templu îl vor căuta popoarele. Va și un nou legământ, care aduce și elemente de noutate (vezi Ieremia cap.31) căci e vorba de o nouă etapă a revelației. Dar acesta nu pare a intra deloc în contradicție cu existența unui Templu fizic în care Domnul să locuiască, și

nici chiar cu aducerea de jertfe animale (prezente în multe profeții inclusiv finalul cărții Ezechiel și Ieremia cap.33), care vor putea comemora jertfirea lui Hristos. Cartea Fapte ne arată că funcționarea unui Templu pământesc nu este ÎN SINE incompatibilă cu revelația adusă de Hristos. Această revelație din SION a fost adusă la prima venire, dar va fi completată prin a doua venire. De fapt, cum vom comenta și mai târziu, ar fi trebuit să fie o singură venire dacă Israel recunoștea pe Mesia. Faptul că L-au respins a făcut ca în plan să fie vorba de două venituri a lui Mesia: prima dată respins de ai Săi, a doua oară chemat și recunoscut de ei!

În v.3 apare un *EL*. E vorba de Domnul sau Mesia, sau mai degrabă de Domnul Mesia, căci Mesia nu e un simplu om, e o Persoană divină. El va judeca între multe popoare. Va fi o judecată inițială la INTRAREA în mia de ani (ce popoare vor intra, în ce statut, în ce număr), dar și una permanentă în timpul mieii de ani. Vestea cea bună este că sub domnia lui Mesia războaiele vor dispărea cu desăvârșire. În perioada când Șarpele a fost Stăpânitorul lumii, istoria lumii a fost în permanență sfâșiată de războaie interminabile între națiuni. Lăcomia, lupta pentru putere, pentru mai mult pământ, invidia, răzbunarea, religiile fanatice, interesele de tot felul au dus la mii și mii de războaie între națiuni. Fiecare secol (fiecare deceniu de fapt), din fiecare colț al acestei planete a fost din vremuri străvechi și până în ziua de azi caracterizat de războaie sângeroase, națiunile nu s-au putut mulțumi cu LOCUL dat lor de Domnul când Domnul i-a împrăștiat pe toată fața pământului. Neamurile fiind adânc virusate de Luciferismul stăpânului lor spiritual, au tânjit mereu DUPĂ MAI MULT, și pentru aceasta au ucis, au jefuit, au prădat alte popoare. Că Domnul a ținut totuși aceste războaie sub controlul Său, că a pus anumite limite răului, că a folosit aceste războaie pentru a judeca popoarele, și a le mai potoli de la rău, e altă poveste, dar în sine, toate aceste războaie sunt o lucrare a răului, a diavolului, a celui care pe un cal roș a luat pacea de pe pământ ca oamenii să se junghie unii pe alții (vezi Apoc. cap.6:4). Mereu cel rău a abuzat pe cel mai slab. O, cât sânge a fost vărsat pe acest pământ din dorința împăraților de a avea mai multă putere, mai multă bogăție, mai multă slavă.... Războaiele din lume continuă...și vor continua PÂNĂ când va veni Mesia. Doar El care va alunga pe Șarpe din Creație, care va lua mahrama de peste neamuri, care va domni cu dreptate, care va învăța Neamurile căile iubirii și slujirii, și că cel mai mare e cel mai mic, doar El va reuși să readucă pacea pe pământ. Toate armele de război vor fi distuse. Materialele vor fi folosite pentru lucrarea pământului. Va fi deci agricultură. Oare

oamenii vor lucra pământul ca Adam în Eden sau va fi o fază intermediară de agricultură între Edenul de altădată și realitatea prezentă a pământului blestemat? E posibil ca și în ce privește lucrarea pământului să fie în mia de ani o perioadă de tranziție către Edenul de altădată. Revenirea către realitatea Paradisului pierdut se pare că nu se face brusc, ci treptat. Omenirea trebuie să revendice ca întreg acel Eden ca să revină pe pământ. Mia de ani face parte din acest complex proces de reconciliere dintre Umanitate și Creator. Procesul încă nu este complet la începutul miei de ani. Edenul pare că încă nu poate reveni pe pământ în toată slava sa. Nu vor mai fi războaie, nu vor mai fi abuzatori, cel slab nu va mai fi călcat în picioare. Fiecare om și fiecare națiune va locui liniștită sub vița și smochinul său: nimeni nu-l va mai tulbura. Nu doar Israel se va bucura de această liniște de sub smochin (vezi Zaharia 3.10), ci și toate neamurile. Dar dacă smochinul și via ne trimit cu gândul la Israel, acest lucru înseamnă că toate neamurile se vor bucura de pace la UMBRA lui Israel, prin pacea și vindecarea adusă de Mesia prin Israel. Acum toate popoarele umblă în numele dumnezeilor lor, dar atunci Israel va umbla în Numele Domnului pentru totdeauna și în veci de veci! Dar și neamurile vor umbla în Numele Domnului, însă nu toate pentru totdeauna. La finalul miei de ani, când Șarpele va fi eliberat din adânc va înșela din nou, pentru puțină vreme, neamurile. Dar nu va mai putea nici înșela, nici vătăma pe Israel. Acesta va rămâne în ascultare de Domnul pentru totdeauna, în toată mia de ani, la finalul miei de ani și după mia de ani. Domnul va așeza atât de adânc Legea în inima lor, încât ei ca NAȚIUNE vor rămâne în ascultare de Domnul pentru totdeauna. Ce minunat! În sfârșit acest popor încăpățânat va fi învățat ascultarea de Domnul. Acest lucru nu ar fi nici o mare minune dacă ei ar fi în trupuri de slavă. Dar intuim că vor fi încă în firea pământească. Poate evreii se vor mai răzvrăti... dar NAȚIUNEA ca ÎNTREG va rămâne pentru totdeauna în ascultare de Domnul. Nu vor mai fi rupturi între generații. Duhul Domnului se va odihni peste urmașii urmașilor lor până în veac. Probabil că în mia de ani sfinții din Vechiul și Noul Testament, în trupuri de slavă, vor susține vindecările din mia de ani. Ei vor sluji pe cei de pe pământ poate într-un mod în care noi suntem în prezent sluiți de îngeri. Ce vremuri! Ce frumos va fi atunci! În sfârșit promisiunea dată lui Avraam (vei moșteni în veci această țară) va începe să se împlinească în mod plener. E important să înțelegem cum va fi mia de ani, ca să nu o confundăm cu o simulare ieftină de tip solomonic-anticristic. Poate anticrist, pozând într-un nou Solomon ca Irod cel Mare de altădată, va simula ceva din mia de ani. Poate neamurile vor veni cu grămada la Ierusalim să i se închine în templul în care se va declara Dumnezeu.

Dar păcatul, răul, imoralitatea va domni printre popoare. Lipsa vindecării morale a lui Israel și a neamurilor va fi ceea ce va putea da gol o astfel de simulare a miei de ani.

Până în v.5 Mica a profețit despre muntele Domnului și despre vindecarea neamurilor. Dar nu a spus ceva explicit despre poporul Israel. Dar face acest lucru începând cu v.6. Israel nu va fi unul din popoarele care va veni să caute pe Domnul la Ierusalim. Nu, ci Domnul îi va aduna, îi va vindeca și va face din ei un neam puternic care va rămâne acolo la Ierusalim căci Domnul va domni peste ei în veac pe muntele Sionului. Ei vor avea privilegiul de a locui acolo cu Dumnezeu. Celelalte popoare vor veni din țările lor îndepărtate pentru a se închina Domnului la Ierusalim. Dar ei vor locui acolo cu Domnul. Dar izbăvirea lor finală va fi din mijlocul unui mare necaz. Ei vor fi șchiopi, risipiți, izgoniți și sub CHINUL pedepselor Domnului. Din această STARE jalnică Domnul îi va aduna, îi va vindeca, îi va face un neam puternic. În v.8 profetul se întoarce tot către muntele Templului care e numit acum turn al turmei, și deal al fiicei Sionului. Metafora turmei am întâlnit-o deja în 1:13. Turnul acestei turme restaurate, va fi muntele Templului, locul de întâlnire cu Dumnezeu, locul de unde vor fi călăuziți în mia de ani (care ar putea dura foarte bine mai multe mii de ani!). Dar nu doar Ierusalimul va fi restaurat, ci și toată țara, căci la Sion va ajunge vechea stăpânire și vechea împărăție a fiicei Ierusalimului!

Ce vremuri minunate vor veni pe acest pământ! Dar a trecut atât de mult timp și totuși nu au venit? De ce? Ce putem face noi? Fiecare credincios intră în odihnă și în realitatea cerească prin moarte. Dar Domnul va intra în odihna finală doar când aceste profeții se vor împlini. Pentru noi așteptarea e scurtă. Chiar dacă aceste vremuri nu se vor împlini în timpul generației noastre, prin moarte, vom fi smulși din acest veac rău și vom intra în realitatea Ierusalimului ceresc, unde e numai bine, unde așteptarea e ușoară. Acolo nu mai e suferință pentru noi. Acolo deci se pare că nu mai putem simți din durerea pe care o simte Tatăl ceresc. Deci, doar cei de pe pământ au acest mare privilegiu, de a purta alături de El povara grea a istoriei păcatului. Desigur e impropriu spus: a purta alături de El, căci El o poartă toată. Totuși ne dă și nouă câte un strop, și ne cheamă să-i fim tovarăși de drum. Pe muntele schimbării la Față pot fi alături de El Moise și Ilie, dar în Ghetsimani doar ucenicii de pe pământ. Doar ajutorul potrivit pământesc și imperfect poate fi alături de Cer în durerea și tristețea din Ghetsimani. Acolo cei deja făcuți desăvârșiți nu-i mai pot fi alături. Aceștia nu mai pot înțelege durerea așa cum o înțelegem noi. În cele din

urmă toată zbaterea noastră din mocirla trupului supus slăbiciunilor, și cea a lumii supuse întunericii, tot chinul nostru, are un sens și o slavă unică: aceea de a simți alături de Cel care continuă să fie răstignit în fiecare zi de istoria păcatului.

În v.9 profetul revine cu picioarele pe pământ, adică revine în prezent, la realitatea suferinței Ierusalimului. Vremurile acestea minunate încă nu sunt o realitate. Ele țin de viitor. Acum e suferință, și suferința va continua până la sfârșitul zilelor. Sionul nu este acum plin de pace la umbra Celui Atotputernic. Sionul strigă de durere și strigă foarte tare. Dar de ce? Nu are Împărat? Nu are Sfetnic? Din păcate nu. Ei au respins pe Marele Împărat din mijlocul lor și au nescotit pe Marele Sfetnic și au mers pe căile lor. Au cerut un împărat pământesc și s-au lepădat de Cel ceresc. În bunătatea Lui El a dorit ca împăratul pământesc să fie slujitorul Lui și să le îndrepte mereu privirile spre împăratul ceresc. Dar ei nu au ascultat, și nici împăratul lor. Împăratul lor pământesc nu i-a păstorit și nu a păzit turma. Păcatul a pătruns în turmă, și astfel vrăjmașii s-au putut atinge de turmă. Împăratul ceresc nu-i mai poate ajuta, iar cel pământesc nu le este de nici un folos. Acum în Sion e numai durere, și Sionul strigă tare ca o femeie în durerile nașterii. Dar nu trebuia să fie așa. Această suferință nu ar fi venit dacă ei ar fi rămas credincioși Împăratului. Ea a venit din pricina păcatelor lor. Acum suferința e o realitate ce nu mai poate fi schimbată. Acum suferința a devenit necesară, căci tocmai ea va curăți nelegiuirea și împietrirea din Iacov. De aceea, în v.10, profetul rostește un îndemn neașteptat:

- Suferă, fiica Sionului, și gemi ca o femeie la naștere!

El nu o îndeamnă la pocăință pentru a curma pedeapsa și durerea. El o îndeamnă să sufere durerea! De ce? Nu e mai logic să o îndemne să sufere durerea pentru a pune capăt suferinței? Dar profetul își dă seama că Ierusalimul a ajuns într-un punct critic de împietrire. Pedeapsa e inevitabilă, pocăința națională nu mai poate avea loc acum. Singura soluție este ca sub asprimea pedepsei zgura să fie curățită din popor, și acesta să poată apoi răzbi la lumină. Din această perspectivă, singurul lucru pe care-l poate spune profetul Sionului este să accepte suferința, să sufere...dar nu oricum, ci ca o femeie la NAȘTERE. Femeia la naștere suferă cu un scop. Scopul suferinței este aducerea pe lume a Copilului, a unei Vieți noi pe pământ. Suferința are deci un scop, și are un scop nobil, înălțător. Durerea este pusă în slujba Vieții. Este o jertfă din care se va naște Viața. Și când Copilul se va naște, durerea se va risipi ca prin minune și atât de repede. Și bucuria va fi atât de mare încât durerile,

atât de mari din prezent, se vor uita în câteva clipe. Profetul deci îndeamnă Sionul în suferință să se perceapă pe sine ca pe o femeie în durerile nașterii. Iar Copilul care se va naște va fi Însuși Mesia, Cel care va aduce aceste vremuri minunate de învioreare peste pământul acum aflat într-un mare întuneric. Dar Mesia nu se putea naște în istorie decât așa, decât prin suferința Sionului? Finalul glorios adus de Mesia pentru Sion și pentru Neamuri putea izvorî doar din rana cea mare ca marea a Sionului? Teoretic nu. Dacă Israel era în ascultare, atunci Mesia s-ar fi născut așa cum s-ar fi născut copiii în Eden: fără durere, și fără suferință. Dar la fel cum femeia a păcătuit în Eden și nașterea poate avea loc doar prin suferință, la fel acum Israel a păcătuit și marea naștere în istorie a lui Mesia poate avea loc doar prin durere. Dar cui adresează acest mesaj de fapt profetul? Majoritatea din Sion trăiește în păcat. Ei vor muri în păcatele lor și nu vor beneficia de restaurarea finală. De asemenea, din pricina păcatului nici nu pot înțelege cuvintele lui Mica, și nici nu așteaptă pe Mesia. Profetul se adresează identității Sionului ca cetatea istorică, ca națiune istorică. E vorba de reprezentarea spirituală a acestui popor. Și cred că se adresează rămășiței credincioase. Da, ea suferă conștient în așteptarea lui Mesia, da ea suferă pe nedrept din pricina păcatelor celorlați din popor, da în ea rezonază profund toată suferința Sionului, așa cum rezona și în inima lui Ieremia când a scris cartea Plângeri. Mai mult, se pare că tocmai această rămășiță credincioasă de-a lungul istoriei conferă acea identitate spirituală Sionului, și e cea care face posibilă împlinirea procesului nașterii lui Mesia. Da, ei pot înțelege v.10. pentru ei poate fi o încurajare, și o imensă resursă pentru a accepta cu demnitate suferința alături de un popor păcătos și pedepsit de Dumnezeu. Suferința lor nu e în van. E suferința unei nașteri. Suferința este inevitabilă, e absolut necesară. Fără ea nașterea nu poate avea loc. Doar prin această suferință Mesia se poate naște în lume. Acum nu e vremea restaurării încă, le spune Mica. Acum e vremea nașterii, acum e suferința nașterii. Ceea ce urmează nu este deci marea izbăvire, ci marea suferință: Iuda va fi dus în robie la Babilon și multe neamuri se vor strânge împotriva lui. Dar această suferință-pedeapsă e NECESARĂ, și face parte din plan. Căci ACOLO în Babilon, în robie, în pedeapsă și chin, va primi Marea Izbăvire prin Mesia. Căci atunci când Neamurile o vor împresura, fiica Sionului va fi sprijinită de Mesia. Desigur acele neamuri vor să-i facă rău, vor să o distrugă de tot. Dar ei nu cunosc gândurile și planurile Domnului. Nu înțeleg că tocmai prin acțiunea lor de a face rău Sionului, Sionul va fi curățit și adus la pocăință. Și nu știu că se vor aduna împotriva Sionului tocmai ca Domnul să poată da Sionului o mare izbăvire înaintea tuturor neamurilor. Dacă nu ar mai fi

împresurat Sionul, cum ar mai străluci izbăvirea Domnului, înaintea Neamurilor? Neamurile se adună să facă rău Sionului, Dar Domnul le adună acolo pentru judecată, le aduce laolaltă pentru a le pedepsi. Domnul le întinde o capcană și prada de război va fi închinată Domnului, și va sluji la refacerea Sionului. Și putem vedea prada atât în sens fizic ajutând la restaurarea planului pe plan fizic, cât și în mod simbolic, ajutând la vindecarea răni Sionului și la proslăvirea Domnului pe întreg Pământul. Iată că în acest plan complex vrăjmașii Domnului își au rostul lor. Expresia din 4:12 ne aduce aminte de Apocalipsa 17:16-17 când cele 10 coarne și fiara vor urî pe curvă și o vor arde cu foc. Dar Domnul le-a pus în inimă să-I ducă la îndeplinire planul Lui. Domnul vrea să o pedepsească pe curvă, dar nu pentru a o distruge de tot, ci pentru a o curăți și a o aduce la acea pocăință care-l va readuce pe Mesia în istorie. Iar readucerea lui Mesia trebuie să opereze o vindecare pentru totdeauna în Israel și să vindece și Neamurile. Astfel e nevoie de o pregătire a scenei venirii lui Mesia. Căci nu doar venirea Sa e singura variabilă. E important și ceea ce se petrece în inima lui Israel și în inima neamurilor la venirea Sa. Și ca venirea Sa să aducă vindecare în inima lui Israel și a neamurilor ea trebuie să aibă loc într-un anumit moment, pe o anumită scenă istorică, într-o anumită stare de spirit a lui Israel și a Neamurilor. Practic suferința de care vorbim va face posibil pregătirea acestei stări de spirit în care apariția în slavă a lui Mesia poate produce efectul așteptat. Astfel e important ca venirea lui Mesia să aibă loc la VREMEA POTRIVITĂ. Fiecare lucru făcut e frumos, e desăvârșit la vremea sa. Nu doar evenimentul, ci și vremea contează la fel de mult. Venirea lui Mesia poate avea efectul așteptat doar într-un moment anume. Și acum se pregătește acest moment. Dar se pregătește prin durere, și în special prin durerea prin care puterea poporului ales va fi frântă aproape de tot. De aceea e ca o durere a nașterii. Și în acest tablou și vrăjmașii, cei care produc durerea au rostul lor. Inclusiv pedepsirea lor finală își are rostul ei. Acolo la final în tensiunea maximă ce se va crea, apariția lui Mesia va fi acea declarație de glorie și iubire ce va cuceri în sfârșit inima lui Israel și pe cea a rămășiței neamurilor. E important să înțelegem că Domnul NU VA FORȚA, prin apariția lui Mesia, pe Israel și pe Neamuri să-l slujească pe Mesia. Va rămâne libertatea de alegere după cum profețește de exemplu Zaharia (vezi Zaharia 14:17-19). Mesia se va arăta în slavă în mod vizibil. Dar apoi nu va fi văzut în permanență de neamuri, acestea vor veni la Sion pentru a Se întâlni cu Mesia, și acolo nu știm cât vor avea acces să Îl vadă. De acest acces se vor bucura în mod privilegiat evreii. Dar nu este suficient în sine să-L vezi pe Domnul. Adam nu-L vedea pe Domnul în Eden... și totuși s-a

răzvrătit. Lucifer nu-L vedea pe Domnul? Îngerii amăgiți de Lucifer nu-L vedeau pe Domnul? Neamurile care vor fi amăgite la finalul miei de ani nu-L vor fi văzut ele pe Mesia? Israel nu a auzit glasul Lui pe Sinai și nu a văzut minunile Lui în Egipt? Israel nu a văzut pe Mesia și minunile Sale pline de putere? Oamenii nu primesc ei și acum Lumina revelației? Deci simplul fapt de a VEDEA nu garantează ascultarea. Întrebarea e dacă omenirea va crede adevărul revelat de Domnul sau minciuna Șarpelui? E mare lucru să ne dăm seama că Dumnezeu nu va pune capăt istoriei răului printr-o judecată violentă când nu va mai suporta păcatul. El vrea să răscumpere creația, umanitatea. Dar acest lucru nu se poate face fără pocăința umanității, fără căința lui Israel și a popoarelor. Dumnezeu va putea îndepărta în mod legitim pe Șarpe și va putea relua stăpânirea Sa edenică pe pământ DOAR când va fi chemat, invitat de umanitate. Aici e miza. Așa se și explică de ce El rabdă cu greu istoria păcatului și totuși nu-i pune capăt. Ne-am întrebat în mod simplist de atâtea ori: Doamne, dacă ai făcut deja ispășirea prin Isus, de ce nu vii să judeci pământul și să aduci restaurarea eternă pentru totdeauna? De ce întârzii atât? Dar acum ne dăm seama ce simplist am judecat. Domnul vrea să răscumpere CREAȚIA, nu să o distrugă și să o înlocuiască cu alta. Și vrea să o facă pe o cale legitimă, pe o cale dreaptă și pe o cale care-l reprezintă. Astfel El o va face doar când Israel și umanitatea îl va cinsti ca Dumnezeu, Îl va chema să o facă. Și acest lucru se va întâmpla la a doua arătare a lui Mesia. Dacă Mesia nu Se arată acum, înseamnă că scena nu este încă pregătită, Israel și națiunile nu sunt încă pregătite. Mesia nu Se va arăta pentru a fi respins, ci pentru a fi acceptat. Dacă Se arată și este respins din nou, măcar că a făcut ispășirea și are puterea restaurării, totuși nu o va face. El a dat pământul fiilor oamenilor pentru ca fiii oamenilor să stăpânească pământul. Judecata finală adusă prin Mesia nu va fi totală, ci va fi o manifestare a gloriei Sale și a iubirii Sale față de Israel, pe care neamurile să o vadă și să renunțe a mai crede minciuna lui Satan că Dumnezeu ar fi de fapt un Tiran care le vrea răul. Când vor vedea neamurile binele pe care Mesia îl va face cetății celei mai răzvrătite, cetății care L-a răstignit, lui Saul -națiunea care-L prigonește, atunci DE BUNĂVOIE vor spune: *de ce am crezut minciuni și am slujit idolilor? de ce am crezut așa minciuni despre Creatorul nostru? El e minunat! El merită să fie slujit!* (vezi reacția lui Ieremia de la finalul cap.16 din Ieremia – vezi comentariul pe Ieremia 16). Desigur din punctul nostru de vedere restaurarea ar putea fi adusă și altfel: Domnul e proprietar, el poate face ce vrea! Cu alte cuvinte nu ar fi nevoie de căința finală a neamurilor ca restaurarea să aibă loc sau mai bine zis ca procesul restaurării să poată începe: căci

În mia de ani se pare că va fi un PROCES LUNG de restaurare a Umanității. La fel cum Umanitatea s-a afundat din ce în ce mai mult în rău în acești mii de ani, la fel în acei mii de ani se va vindeca din ce în ce mai profund: gena umană va fi vindecată, creația va fi vindecată, dar PROGRESIV. Și la fel cum Șarpele a degradat progresiv umanitatea prin neascultarea oamenilor, Mesia va vindeca progresiv umanitatea PE BAZA ASCULTĂRII NEAMURILOR. Iată calea legitimă a restaurării. Pasajul din Ieremia 3:16-17 ne sugerează clar o vindecare în timp, un PROCES. Nu deodată, nu le va mai veni în minte chivotul Domnului, ci după ceva timp, după ce se vor înmulți în țară. Astfel iată cât de important e înțelegerea semnificației miei de ani. Fără ea Evanghelia noastră e incompletă, căci nu înțelegem adevărata semnificație și miză a celei de a doua veniri a lui Mesia. Cum spuneam din punctul nostru de vedere Domnul se complică prin faptul că vrea să vindece umanitatea pe calea legitimă a pocăinței acesteia. Dar din punctul nostru de vedere iertarea păcatului putea să aibă loc fără moartea lui Isus. Pur și simplu Domnul putea ierta în virtutea bunătății și milei Lui. Pe noi nu ne-ar fi deranjat. Dar pe El da! Jertfirea lui Isus e adusă Sieși! El e sfânt și drept. Noi nu putem pricepe acest lucru. Și se pare că pe baza aceleiași sfințenii și dreptăți, restaurarea UMANITĂȚII nu poate avea loc decât pe această cale a căinței și vindecării DE BUNĂVOIE a Neamurilor! Iarși se complică ecuația revenirii Domnului. El va reveni doar când scena pentru arătarea în slavă a lui Mesia va fi gata. Și această scenă se pregătește prin suferință. Și aici intervine rolul suferinței noastre. Nu știm cum, dar suferința noastră CONTRIBUIE la renașterea în istorie a lui Mesia. Suferința noastră de creștin devine ca o suferință a nașterii lui Mesia, o suferință necesară, indispensabilă și foarte glorioasă!

Viața noastră de credință trebuie să fie o permanentă chemare a lui Mesia. Este vorba de o dublă chemare. O chemare a Sa pentru a domni în inima și viața noastră acolo printre Neamuri, și o chemare a Sa în istorie pentru a restaura Sionul și a aduce Împărăția Sa pe pământ. Cele două chemări sunt strâns legate între ele. Cu cât Îl chemăm mai mult în viața noastră cu atât chemarea ca El să revină e mai vie, e mai puternică. Dacă lucrurile scrise mai sus despre semnificația miei de ani e adevărată înseamnă că Mesia nu vine pentru că nu este chemat, pentru că nu este chemat așa cum trebuie să fie chemat. Desigur, planul istoric este complex și-l putem influența doar puțin prin credincioșia vieții noastre. El trebuie chemat de a-i Săi pentru a reveni și acest lucru se va întâmpla la vremea potrivită și hotărâtă de El. Dar lucru care ține efectiv de noi este chemarea Sa în viața noastră, pentru a domni peste

viața noastră, pentru a o umple cum mai multă vindecare și cu mai mult din prezența Sa. Și aici e gândul care mă cercetează. Mesia așteaptă să fie chemat. El are puterea restaurării depline. Dar El nu vine pentru că nu este chemat. El vine în viața noastră doar în măsura în care este chemat. Ne aducem aminte de modelul pe care ni l-a lăsat însuși Domnul:

5. Tot așa și Hristos nu și-a luat singur slava de a fi Mare Preot, ci o are de la Cel ce l-a zis: „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut.”

6. Și, cum zice iarăși într-alt loc: „Tu ești Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec.”

7. El este Acela care, în zilele vieții Sale pământești, **aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce PUTEA să-L izbăvească de la moarte, și fiind ascultat, din pricina evlaviei Lui,**

8. măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit.

9. Și, după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut, pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri veșnice,

10. căci a fost numit de Dumnezeu: Mare Preot „după rânduiala lui Melhisedec.”

Tatăl PUTEA să-l izbăvească de atingerea cu păcat, de ispitele cu care era bombardat zilnic de Șarpe. Tatăl vroia. Dar era o condiție. Omul Isus trebuie să-L cheme pe Tatăl în așa fel încât acesta să coboare această putere peste El. Și era vorba de o chemare constantă a Tatălui. Și nu doar actul chemării, ci calitatea chemării. Isus era OM. Omenirea a pângărit istoria prin faptul că nu a chemat pe Tatăl, ba dimpotrivă l-a respins mereu și cu multă ură și brutalitate. Tatăl este DEMN. Reconcilierea nu poate avea loc oricum. Ca să poată veni, El trebuie să fie căutat, chemat, implorat. Isus era OM, reprezentant al unei omenirii răzvrătite. Strigătele Sale trebuiau să străpungă norul dintre cer și pământ și să ajungă la Tatăl ca acesta să-L poată ajuta în mod deplin. Se insistă pe calitatea cererii: *cu strigăte mari și cu lacrimi*. Ni se descoperă și pricina pentru care a fost ascultat: *din pricina evlaviei Lui, din pricina evlaviei Lui pline de teamă, din pricina loialității Lui*. Plăcerea Lui era frica de Domnul. Singura Sa dorință, singura Sa rațiune de a trăi era să rămână curat și să nu încalce porunca Celui Preaînalt. Desigur El era Mesia fără de păcat

care nu trebuia să păcătuiască niciodată. Noi suntem păcătoșii bolnavi care vom avea multe greșeli de îndreptat până la capăt. Dar noi nu chemăm puterea Tatălui ca să nu păcătuim niciodată (deși ne dorim și acest lucru), ci ca vindecarea lăuntrului nostru strâmb să continue (și astfel vom păcătui mai puțin). Noi strigăm ca mai mult din Duhul Său și din vindecarea Sa să locuiască în noi spre slava Sa. Și această chemare nu înseamnă doar rugăciune, ci întreaga noastră viață, credința față de ce știm, față de ce ni s-a încredințat, față de ce putem deja împlini din Legea Sa, căutarea permanentă a Feței Sale. El are puterea vindecării bolilor noastre adânci? Dar cum să Îl chemăm ca El să ne dea această putere de vindecare? El este un Dumnezeu bun. Dar este și Sfânt și demn. Nu vine oricum. Nu răspunde oricărei rugăciuni.

Finalul capitolului 4 aduce în discuție în mod discret dilema legată de cetatea care va fi distrusă la final de istorie: Ierusalimul sau un Babilon păgân al neamurilor? Într-adevăr în v.10 ni se spune că Sionul va fi dus în Babilon și acolo, în Babilon, va primi izbăvirea finală. Totuși v.11-13 ne sugerează un tablou în care neamurile, care împresoară Sionul, vor fi distruse până la urmă (așa cum va dezvolta mai explicit Zaharia). Profetiile ne sugerează că la final evreii vor fi și în Ierusalim, dar și în diaspora. Deci ambele fațete trebuie luate în calcul. Pe de altă parte Ierusalimul de la final nu va fi unul credincios, ci unul apostat, care va fi dominat de spiritul babilonului și care va fi încă sub robia babiloniană. Cartea Apocalipsa numește astfel Ierusalimul apostat de la finalul istoriei, Babilonul cel mare. Astfel cele două imagini nu se contrazic, ci se completează reciproc. Descoperim fațete distincte ale unei perioade istorice complexe.

Tocmai am terminat de citit o istorie a Ierusalimului. M-a provocat în special istoria Ierusalimului de după anul 70 d.H și până în prezent. Am fost surprins să descopăr că această cetate a rămas un centru al războiului spiritual, un punct de tensiune fundamental în istoria lumii, o fascinație vie în mentalul popoarelor și al împăraților acestora. Și astăzi Ierusalimul rămâne cel mai disputat loc de pe Terra, sacul cu pulbere care poate oricând declanșa chiar un al treilea război mondial. Nici un alt oraș nu are o istorie atât de zbuciumată și nu are această semnificație în mentalul popoarelor și această capacitate de a declanșa atâtea lupte și războaie. De asemenea istoria sa este o istorie întunecată, o istorie a păcatului, a luptei pentru putere, a masacrelor religioase, a vărsării de sânge, a tiranilor nemiloși, a idolatriei fanatice, a imoralității sub toate formele, a mândriei și compromisului, a blasfemiei și a batjocurii Numelui Domnului. În nici o altă cetate, în ultimele două milenii nu

s-a adunat atâta păcat și atâta rău. Este ca și cum Șarpele ar vrea să pângărească și să batjocorească această Poartă a Vieții, Locul în care Mesia a murit și a înviat răscumpărând Creația de sub autoritatea sa, locul unde a fost biruit prin cruce de către Isus. La fel cum Șarpele batjocorește prin toate mijloacele sexualitatea ca Poartă a Vieții prin care Sămânța a putut intra în istorie, la fel batjocorește zi și noapte Ierusalimul ca Poartă a Mânturii aduse de Mesia. Nu cred că este alt loc de pe Terra unde densitatea idolatriei, fanatismului religios, al urii și duhurilor de rătăcire să fie mai mare. Ca pe vremea lui Mica și a profetilor din vechime, cetatea aleasă, în loc să fie un loc sacru al sfințeniei, o fecioară curată, este mai degrabă o cloacă a răului, o prostituată ce continuă să îmbete împărații pământului. Din acest punct de vedere, faptul că Anticrist va folosi Ierusalimul pentru a seduce poporul lui Dumnezeu (atât pe creștini cât și pe evrei) devine extrem de logic. Faptul că el va dori ca acolo și de acolo să verse atât sângele creștinilor, cât și al evreilor capătă sens. Și totuși Dumnezeu nu renunță și nu va renunța la acest loc.

Copiii Săi sunt însă îndemnați să plece din Ierusalimul pământesc, să stea departe de el, și mai ales în vremurile tulburi de la final. Isus îndeamnă răspicat ca la vremea finalului cei credincioși să fugă din Ierusalim, iar Apocalipsa 18 repetă acest îndemn. Pentru unii va fi o fugă fizică. Pentru alții va fi o detașare de spiritul Ierusalimului, ca centru al rătăcirii mondiale, ca centru al lucrării anticristice. Pavel însuși este îndemnat chiar de la începutul lucrării sale să fugă din Ierusalim și să stea departe de el:

14. El mi-a zis: „Dumnezeul părinților noștri te-a ales să cunoști voia Lui, să vezi pe Cel Neprihănit și să auzi cuvinte din gura Lui;

15. căci Îi vei fi martor, față de toți oamenii, pentru lucrurile pe care le-ai văzut și auzit.

16. Și acum, ce zăbovești? Scoală-te, primește botezul și fii spălat de păcatele tale, chemând Numele Domnului.”

17. Și mi s-a întâmplat că, **după ce m-am întors la Ierusalim, pe când mă rugam în Templu**, am căzut într-o răpire sufletească;

18. și am văzut pe Domnul care-mi zicea: „**Grăbește-te, ieși iute din Ierusalim, căci nu vor primi mărturisirea ta despre Mine.**”

19. Și am zis: „Doamne, ei știu că eu băgam în temniță și băteam prin sinagogi pe cei ce cred în Tine

20. și că, atunci când se vărsa sângele lui Ștefan, martorul Tău, eram și eu de față, îmi uneam încuviințarea mea cu a celorlalți și păzeam hainele celor ce-l omorau.”

21. Atunci El mi-a zis: „**Du-te, căci te voi trimite departe la Neamuri...**”

După ce Pavel primește revelația lui Isus Hristos, el se întoarce la Ierusalim, în Templu. Acolo se roagă, acolo îi vorbește Dumnezeu. El vrea să rămână în Ierusalim și acolo să mărturisească despre Domnul. Domnul DEJA îi spusese că este chemat la o misiune mondială, printre neamuri și împărați. Totuși Pavel vrea să rămână la Ierusalim. Pare ciudat. Să refuzi o chemare de misiune mondială în marile cetăți ale lumii pentru a rămâne într-un singur loc, la Ierusalim. Acest lucru ne arată că Pavel a înțeles că revelația adusă de Isus Hristos nu aduce doar la stadiu de simbol Ierusalimul, templul, țara sfântă, poporul evreu. Pavel a înțeles că acel loc rămâne locul ales de Domnul. El înțelege că dacă Ierusalimul este câștigat pentru Hristos, toată lumea va fi câștigată pentru Hristos. Ierusalimul e capul lui Israel, și capul națiunilor. Deci e logic să rămâi la Ierusalim dacă urmărești vindecarea deplină a neamurilor. El nu disprețuiește lucrarea dintre Neamuri, dar găsește că e mai logic să-și concentreze măturisirea la Ierusalim. Și totuși Domnul îi propune o altă strategie: *Părăsește IUTE Ierusalimul și du-te la Neamuri!* Îi și explică: *căci vor respinge mărturia ta...* Ierusalimul a ajuns la un punct critic de împietrire. La fel cum Domnul nu mai primea rugăciunea lui Ieremia pentru Ierusalim, acum Domnul îi cere lui Pavel să nu-și mai concentreze mărturisirea în Ierusalim. Desigur erau alți creștini și apostoli care continuau mărturisirea în Ierusalim. Dar în același timp mărturisirea lui Pavel rămânea specială. Pavel e chemat să înțeleagă ca Ieremia de altădată ce era în Ierusalim în acel moment istoric, ce era în inima Domnului față de Ierusalim. Iată că acum NICI MĂRTURISIREA lui Pavel nu e aprobată de Domnul în Ierusalim. Pavel e trimis la Neamuri. Dar la fel cum dorința lui Pavel de a rămâne în Ierusalim nu este în detrimentul mântuirii neamurilor, nici chemarea Domnului către Neamuri nu este în detrimentul Ierusalimului. Domnul înțelege că cea mai bună strategie pentru Ierusalim este evanghelizarea directă a Neamurilor. Pavel va dezvolta acest lucru în Romani 11: Evreii au căzut în împietrire.... împietrirea e

mare.... nu trebuie sofocați cu evanghelizarea, ci făcuți geloși prin evanghelizarea neamurilor, deci atât pentru Ierusalim, cât și pentru Neamuri, cea mai eficientă strategie a mântuirii este îndepărtarea lui Pavel de Ierusalim și propovăduirea sa directă dintre Neamuri. Pavel e apostolul Neamurilor, iar noi suntem Biserici dintre Neamuri. El pare să rămână o pildă pentru noi în ce privește raportarea la Ierusalim și la evrei. Chemarea noastră nu este să mărturisim la Ierusalim sau printre evrei, ci să stăm departe de Ierusalim și să fim credincioși preoției noastre printre Neamuri, în cetatea în care ne-a așezat Dumnezeu.

În epistolele sale către Bisericile dintre Neamuri Pavel nu îndeamnă în mod repetat ca ele să se roage pentru evrei. De fapt nu îndeamnă la rugăciune pentru Sion în mod explicit niciodată. El vorbește însă de întristarea inimii sale pentru evrei, o întristare permanentă care-l face să dorească să fie aproape anatema, despărțit de Hristos de dragul lor. De asemenea vorbește deschis de privilegiile lor, de rolul lor viitor în istorie (Romani 9-11), cât și de **datoria** neamurilor față de ei:

25. Acum mă duc la Ierusalim să duc niște ajutoare sfinților.

26. Căci cei din Macedonia și Ahaia au avut bunătatea să facă o strângere de ajutoare pentru săracii dintre sfinții care sunt în Ierusalim.

27. Negreșit, au avut bunătatea; dar era și **o datorie** față de ei; pentru că, dacă Neamurile au avut parte de binecuvântările lor duhovnicești, este de datoria lor să-i ajute și ele cu bunurile lor pământești.

(Romani 15)

Pavel înțelege că trebuie să se împlinească vremurile neamurilor. De-abia apoi poporul evreu împietrit va fi adus la pocăință, de-abia apoi Ierusalimul va fi curățit și restaurat. De aceea credincioșia noastră printre Neamuri în cetatea în care ne-a așezat Dumnezeu pare a fi cea mai eficientă rugăciune pentru Ierusalim. De asemenea chemarea Împărăției din rugăciunea Tatăl nostru (*Vină Împărăția Ta!*), și rugăciunea: *Vino, Doamne Isuse!* Nu este altceva decât versiunea nou-testamentară a rugăciunii pentru restaurarea Sionului, cel mai frumos descrisă în Vechiul Testament în *Isaia cap.62*. Revenirea lui Mesia și restaurarea Sionului reprezintă de fapt același moment istoric, aceeași realitate binecuvântată mult așteptată. E esențial să rămânem la ce este scris și să nu ne apucăm de capul nostru și după strategia

noastră să forțăm planurile Domnului. Atât creștinii fanatici, cât și evreii fanatici au încercat diverse lucruri pentru a grăbi revenirea sau venirea lui Mesia. De la evanghelizarea agresivă a evreilor de la Ierusalim, până la incendierea moscheii de pe muntele Templului, de la încercarea de a găsi (produce) acea vacă roșie până la rugăciuni disperate la Zidul Plângerii.

Cel ce va curăți Ierusalimul va fi Domnul Însuși. Și va face acest lucru prin judecată. În Isaia 3:1-4:1 PROFETUL DESCRIE un Ierusalim apostat care va fi pedepsit de Dumnezeu. Dar apoi în 4:1 continuă în mod surprinzător:

2. **În vremea aceea**, odrasla Domnului va fi plină de măreție și slavă, și rodul țării va fi plin de strălucire și frumusețe pentru cei mântuiți ai lui Israel.

3. **Și cel rămas în Sion, cel lăsat în Ierusalim, se va numi „sfânt”, oricine va fi scris printre cei vii la Ierusalim.**

4. **După ce va spăla Domnul murdăriile fiicelor Sionului și va curăța Ierusalimul de vinovăția de sânge din mijlocul lui, cu duhul judecății și cu duhul nimicirii,**

5. Domnul va așeza, peste toată întinderea muntelui Sionului și peste locurile lui de adunare, un nor de fum, ziua, și un foc de flăcări strălucitoare, noaptea. Da, peste toată slava va fi un adăpost,

6. o colibă, ca umbrar împotriva căldurii zilei și ca loc de adăpost și de ocrotire împotriva furtunii și ploii.

Odrasla Domnului Se arată când Ierusalimul e în agonie. Și Se arată pentru a mântui rămășița evreilor din Ierusalim și pentru a restaura Sionul. Dar această restaurare va avea loc doar DUPĂ ce Domnul va curăți Ierusalimul cu duhul judecății și al nimicirii. Deci judecata care va veni asupra Ierusalimului va avea un rol de curățire. De asemenea și rămășița care se va căi va fi curățită tot prin judecată, prin judecata care a venit asupra lui Mesia din pricina păcatelor poporului Său (vezi Isaia 53). Descoperim deci că în ciuda păcatelor Ierusalimului, el rămâne cetatea Marelui Împărat, și El nu renunță la ea. Dar restaurarea va avea loc doar după curățire. Iar această curățire o va putea opera doar Domnul, și va fi făcută cu duhul judecății și al nimicirii. Nu omul, ci Domnul este Cel care va curăți Ierusalimul. Nu omul, ci Domnul e Cel care va restaura Sionul. O restaurare a Sionului făcută de om

și fără manifestarea duhului nimicirii nu poate fi decât o minciună și o lucrare anticristică de rătăcire.

Cei doi prooroci din Apocalipsa 11: vor mărturisi sau nu la Ierusalim? Vor merge pe linia trasată de Ieremia sau cea trasată de Pavel? Trupurile lor moarte vor zăcea în piața cetății celei mari, unde a fost răstignit și Domnul lor. Dar poate că doar își vor sfârși lucrarea la Ierusalim. Poate că vor trece ca și Isus și Pavel ocazional prin Ierusalim, sau .... poate că vor mărturisi ca Ieremia în special la Ierusalim. Întrebarea rămâne deschisă.